

Út a fény felé

Nagy Erika

Út a fény felé

ÚT A FÉNY FELÉ

A tavasz rendkívül hideg volt. Folyton esett az eső, hullt a hó, és mi türelmetlenül vártuk a nyarat. Változás. Mostanában minden a Nagy Változásról szól. Már az időjárás sem olyan, mint régen volt.

Valamikor úgy gondoltuk, hogy mindez azért van így, mert a mohó ember beszennyezte a Földanyát. Az esszénus iratokban, melyeket nemrég fordítottak le magyar nyelvre, Jézus azon tanítását is följegyezték, amely így szól: „A vér, ami áramlik bennünk, a Földanyánk véreből származik. Az ő vére hullik a felhőkből alá, feltör a Föld méhéből, csörgedez a hegyi patakokban, szélesen hömpölyög a síkság folyóiban, nyugszik a tavakban, háborog a viharos tengereken...” Tiszteld Atyádat és Anyádat! Ezt a parancsolatot kissé félreértettük. Nemcsak a szüleinkre vonatkozik, hanem a Teremtő Atyára és a Földanyára is, hiszen mindannyian porból lettünk és porrá leszünk, de ma már senkit és semmit nem tisztelünk... Mohó fogyasztókká lettünk, az öt érzékszervünk korlátozta börtönben. Elhitették velünk, hogy bolhák vagyunk az Univerzumban, tehetetlen kis ganajtúró bogarak, akik mások szekerét taszítják, cserébe némi jelentéktelen, apró örömkért.

Felélünk mindent magunk körül, akár a sáskák. Valamikor régen a Marson élők is ezt tették. Tönkretették a bolygójukat.

Vajon a Teremtő karbatett kezekkel fogja végignézni az emberiség zuhanórepülését, vagy egy reggelen arra ébredünk, hogy az Atya megrázza a Földet, s fölébreszt több ezer éves álmunkból, es valasztás elé állít? Egyébként már most választás előtt állunk. Jobbra vagy balra induljunk? A Fény vagy a Sötétség felé?

Három éve választottuk családommal a Fény felé vezető utat. Ez az út sok lemondással jár, sok munkát, kitartást, türelmet,

A Sajhavas télen

elfogadást és felebaráti szeretetet igényel. Ez egy olyan út, amelyen az élvezeteket nem az internet, a szirupos tévésorozatok meg a bulik nyújták, hanem a mindennapi kemény munka, a friss levegő, a ragyogó kék égbolt, a madarak csiripelése, a jókedvűen munkálkodó csángó férfiak, gyermekek és asszonyok látványa, a frissen sült kenyér és a felszántott Anyaföld illata, az istállóban vidáman hancurozó kecskék, a kiscsikókat váró Juci nevű kanca látványa.

Azon a bizonyos júniusi hétfőn együtt gyomláltuk a tizenkét áras kertünkben a derékig érő gazt, s bár úgy esett az eső, mintha dézsából öntötték volna, mi mégsem adtuk fel. Rendkívül hideg eső volt, és gyomlálás közben azon gondolkodtam, hogy a következő napon, kedden mi is legyen a családi program. Már vakáció volt, így együtt mehettünk volna abba a városba, ahová apa hetente egyszer munkahelyi kötelezettségből hetente le kellett járjon.

Apa nem örült az ötletnek és ez engem kissé mellen is ütött, hiszen máskor ő kérte, hogy tartsunk vele ha tehetjük. Ő a rossz időre hivatkozott és azt mondta, hogy zuhogó esőben nem lenne mit csináljunk a városban. Szokásomhoz híven eléggé erőszakosan mégis kiharcoltam, hogy másnap együtt utazzunk, s így a gyerekeink fölszusszantak, hogy a néhez munka után lesz egy kis lazítás.

A rádió este beharangozta, hogy másnap, kedden sárga jelzés lesz érvényes az egész országban, felhőszakadások és orkán erejű szél fogják nehezíteni a közlekedést.

Kedden reggel kissé erőtlenül ébredtünk, omlott a víz a hegyoldalakon, villámlott, és miközben öltöztem, megszólalt egy hang, mely arra kért, hogy maradjak itthon a gyerekekkel.

Kérésemre Apa nem akart lemondani arról, hogy gyűlésbe menjen, ezért elég csúnyán összevesztünk. Sikerült annyit elérnem, hogy megígérte, ha nem fogja látni az ömlő víztől az útestet, akkor megáll és megvárja amíg eláll az eső vagy legalább lecsendesedik.

Kilenc órakor kinyitottam a kaput, Apa beült az autóba és mielőtt kihajtott volna rám nézett és azt mondta:

– Na, Isten áldjon!

Kirázott a hideg, a tekintete sötét volt, a szemei szinte szűrtak. Húsz éve voltunk együtt, de még egyszer sem köszönt így el tőlem. Furcsa érzés fogott el. A fekete felhőkből szakadt az eső, s amikor bementem a házba a rádió éppen a reggeli híreket sugározta. Kolozsváron aznap reggel két embert ért villámcsapás, az ország déli részén hármat. Mintha a világvége érkezett volna el. Szent Iván napja volt. Az északi népeknél az esztendő legjelentősebb napja, nálunk Keresztelő Szent János ünnepe.

Egész nap olvastunk, tettünk-vettünk a lakásban, mikor kissé elcsendesedett, az állatokkal foglalkoztunk. Delelőtt hírt kaptunk Apától, hogy szerencsésen megérkezett, de útközben háromszor

magállt, mert annyira zuhogott, hogy nem látta az utat. Egy probléma volt csupán, mégpedig az, hogy elromlott a telefonja, talán az akkuja merült le végképp. Ennek a hírnék nem örültem, hiszen így nem tudtunk kommunikálni, de minden reményünk megvolt arra, hogy egy aprócska beavatkozással rendbe jön a dolog. Az órák peregetek, reménykedve vártuk a pillanatot, hogy kisüssön a nap.

Egyre csak zuhogott, a hegytetőn, a kertünk végében mintha az ég egybeolvadt volna a földdel.

Apa délután fél hatkor hívott fel az egyik barátunk telefonjáról, azzal a hírrel, hogy szerencsésen megérkezett Csíkszeredába, de a telefonja továbbra sem működik. Itt is volt még némi elintéznivalója, elsősorban a telefont kellett rendbetetetni, ezért az egyik telefonos szakboltba is el akart menni, hogy akkut vásároljon.

Nagyon türelmetlenek voltunk, főként az időjárás miatt. Alig vártuk, hogy hazaérjen. A számításaink szerint este nyolc órára haza kellett volna érnie, de sajnos hiába várakoztunk.

Próbáltuk elérni telefonon, de nem csengett ki. Valószínűnek tűnt, hogy mégsem az akkumulátorral volt a baj. Este fél nyolckor felhívtam a barátunkat, akinek a telefonjáról utoljára jelentkezett, hogy tud-e róla valamit, vajon hol lehet? Ő sem tudott semmit. Kilenc órákor már nagyon felgyúlt bennem a feszültség, sírógörcsöm volt, de nem mertem bögni, nehogy a gyerekeim is elbizonytalanodjanak. Gergő fiam férfiasan, bátran biztatott, hogy ne búsuljak, mert biztosan bement valamelyik ismerősünkhöz. Kedves biztatás volt, de éreztem, hogy most valami más történt. A Szentmártonban lakó barátainktól is érdeklődtünk, de senki sem látta hazafelé jönni az autóval.

Közben besötétedett. Fél tízkor sikerült elérnem Ferit, aki szinte minden nap feljár a hegyre. Reménykedtem abban, hogy talán elromlott az autónk és talán találkoztak a kanyargós úton.

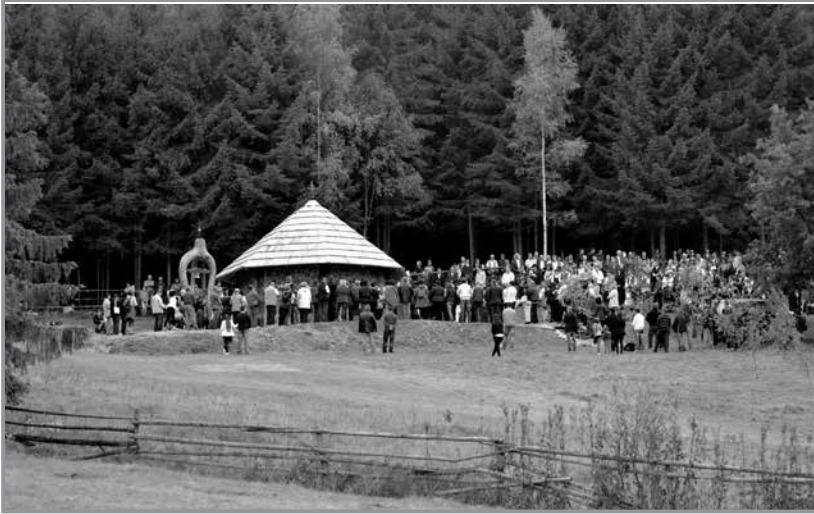

Vízesés a Baskán

Ő sem látta sehol.

Azt mondta: – Ne idegeskedj, biztosan talált egy idegent, s most azzal szórakozik! Az idegen nőre vonatkozott, olyan hölgyre, aki egy kis anyagi figyelmességért szórakoztatja a férfiakat. Ezen nagyon felháborodtam. Hogy mer ilyet mondani? Az én férjem nem jár idegenekhez! Kikérem magamnak! Persze nem gondolta komolyan, csupán viccelni akart, mert érezte a hangomon, hogy teljesen ki vagyok akadva. Letettem a telefont. A gyerekeim is idegesek voltak, ráadásul a telefonomról éppen akkor merült le az egység, így többé nem hívhattam fel senkit. Szerencsénkre mi hívhatóak voltunk, így tíz órakor, amikor megcsörrent a telefon a szívünk a torkunkban dobogott és reszkető kézzel vettem fel a készüléket.

- Hallo! Nagy Erikával beszélek? – hangzott a kérdés.
- Igen, én vagyok. – válaszoltam.
- A sürgősségről hívom. Az előbb hozták be a férjét.

Kápolnaszentelés 2015, szeptember 26.

Közben hallottam Apa hangját, ahogy kiabált. Ez megnyugtattott. Életben van.

– Az úton találták meg összeesve, Csíkszentmárton és Csíkszentsimon között. Le tudnak-e jönni hozzá a kórházba?

– Természetesen, de az a probléma, hogy nem tudok telefonálni, mert nincsen egységem és nem tudom értesíteni a barátunkat, hogy utánunk jöjjön. Megkérem szépen, hogy hívják fel önök és szóljanak neki.

– Rendben, felhívjuk.

A sürgősségen dolgozó asszisztens hívta Ferit, ő pedig alig húsz perc alatt szinte felrepült a terepjárójával a hegyre a nyakig erő sárban, zuhogó esőben.

Gyerekeimmel lámpát vettünk magunkhoz és az esős éjszakában elindultunk a sásros úton, hogy menjünk szembe az autóval. Ferinek most már nem volt kedve viccelődni. Feszult idegekkel figyelte a tócsakkal teli utat és nyomta a gázt, ahogyan csak bírta. Kapaszkodtunk az ülésbe, főként a kanyarokban.

Szentmártonban autót kellett cseréljünk, mert ennek nem volt biztosítása, s irány a kórház!

A sürgősségen várt ránk egy rendőr. Te jó ég! Mi történhetett? Közúti baleset?

- Mi történt? - kérdezte a rendőr.
- Nem tudok semmit! - válaszoltam.

Az orvos ideges volt, a nőverek furcsán néztek rám. Azt mondták, hogy ilyen esetük még nem volt. Amikor behozták, kiabálni kezdett, olyasmit kiabált, hogy:

– Ne bántsatok! Ne vegyétek ki a veséimet! Ne szúrjátok ki a szemeimet!

Egyébként, amikor megtalálták olyan volt, mintha meghalt volna. Leöntötték vízzel, de nem reagált. Ezt később az a férfi mesélte el, aki őt megtalálta az úttesten.

Az orvos azonnal teljeskörű vizsgálatot rendelt el, és szerencsére semmilyen ütést, zúzódást, belső vérzést nem találtak rajta, csak a homlokán volt némi horzsolás, bizonyára az aszfalttól. Sok

Kápolnaszentelés 2015. szeptember 26.

nyugtatót és infúziót adtak neki, amikor bementünk hozzá már aludt.

Sápadt volt, a kék rövidujjú trikója meg a kabátja föl volt rajta vágva, a mellkasára fehér korongok voltak ragasztva. Szörnyű volt így látni. Biztató volt azonban, hogy nem volt semmilyen zúzódása, törése.

Az orvos tanácstalan volt, hogy ezután melyik osztályra fektesse be. Végül a pszichiátriára irányított, ahonnan hajnali háromkor jöttünk el. Közben a rendőrök Feri barátunkkal kimentek helyszínelni. Az autót átvizsgálták, de egy csalánnal teli zsákon kívül semmit sem találtak.

Nyilvánvalónak tűnt, hogy ez nem közúti baleset volt. De akkor mi történhetett?

Feri az autónkat elvitte Szentmárton határába, s innen hajnali négy órakor a két gyerekemmel elindultunk fölfelé az esőben a tanyánkra, hogy egy picit megpihenjünk és reggel elláthassuk az állatainkat.

Nyolckor már indultunk is vissza a kórházba. Nagyon izgultunk, hogy milyen állapotban találjuk majd apát. A kórházban eléggé ridegen fogadtak. A bent dolgozók és apa egyaránt.

Amikor beléptünk a kórterembe, ült az ágyon és üveges szemekkel nézett a bejárati ajtó irányába, a karjai le voltak kötözve. Rémisztő látvány volt.

– Szia apa! – szólítottam meg.

– Ti kik vagytok? Nem ismerlek! Miért mondjátok nekem, hogy apa? – volt a válasz.

Hisztérikusán sírt, mint egy kisgyermek. Nem értette, hogy miért vagyunk ott és mit akarunk tőle.

– Apuci! Mi vagyunk! Ilka és Gergő! – mondták riadtan a gyerekek.

– Nem ismerlek! Hagyjatok békén! Menjetek el! – hangzott az elutasítás.

A gyerekeim sírva kirohantak a váróterembe. Szegénykéimet sokkolta, hogy a saját édesapjuk nem ismeri meg őket.

Azonnal kapcsoltam. Memóriazavar. Törlődtek az információk. Mindezt hallva, látva, most sem értem, hogy nem roppantam össze. Honnan volt erőm, hogy odaüljek az ágy szélére és próbáljam neki elmagyarázni, hogy balesete volt. Valosínú, hogy megütötte a fejét és elfelejtett dolgokat.

Nem engedett szóhoz jutni, csak kiabált, így nekem is főnnebb kellett emelnem a hangomat. Végül ordítottunk egymásnak. A nővérke kirakott a folyosóra.

– Hagyja békén ezt a szerencsétlen embert! Nem látja, hogy nem ismeri meg és ki van merülve?

Úgy beszélt velem, mintha idegen lettem volna, nem fogta fel, hogy a felesége vagyok, hogy van két gyermekünk és most nyakig vagyunk a bajban.

Nem lehet könnyű a pszichiátrián dolgozni a sok örült között. Ennyit én is felfogok, de vajon az ott dolgozók megértik-e a mások problémáit? El tudják-e képzelni azt, hogy milyen érzés az, amikor az embert nem ismeri fel a társa? Nem ismeri fel a saját gyerekeit?

Valójában már akkor tudtam, éreztem, hogy nem ezektől az emberektől fogunk segítséget kapni! Azonnal fel szerettem volna hívni Bőjte Csaba testvért, hogy kérjem meg, imádkozzon apáért. Kellott egy olyan személy biztató szava, aki példás életével jó szót szólhatott az érdekünkben az Úrnál. Szerencsénkre ekkor érkezett meg anyósom, Gabi mama. Nagy megkönnyebbülés volt látni, hogy a mély hitű, mindig vidám, józan gondolkodású nagyi megérkezett. Jelenléte erőt adott mindnyájunknak. A háta mögött jött apósom is, így még erősebb lett a csapat.

Mondtam, hogy sajnos nem ismer meg bennünket, valószínű, hogy emlékezetkiesése van.

Az orvosnő anyósomat behívta, hogy érdeklődjön, információkat gyűjtsön, én pedig visszamentem apához, ismerkedni, barátkozni. Tudtam, hogy taktikát igényel a barátságkötésünk, ezért nem erőltettem a feleség szerepét.

– Nézd, hoztam neked egy kis csokoládét! Úgy hallottam, hogy nagyon szereted a csokoládét. – mondtam neki.

– Nem eszem csokoládét! Három hónapja vegetáriánus vagyok és nem eszem csokoládét! – volt a válasz.

Te jó ég! Arra az időszakra emlékszik, amikor vegetáriánus volt! Rájöttem, hogy a huszonegyéves korában történt eseményekre emlékszik vissza! Szerencsém volt azzal, hogy amikor megismerkedtünk sok mindent elmesélt magáról. Egy vízöntő jegyében született emberről el sem lehet képzelni, hogy magába zárja az élményeit! Részletesen ismertem az akkori életét. A volt munkatársait, az egyetemi kollégáit, a pártfogóit, a kirándulások helyszíneit, mindent amit elmesélt.

– Elestem a biciklivel amikor ereszkedtem lefelé a Citadelláról! Hol van a biciklim? Akarom látni a biciklimet! Összetört-e a biciklim? – aggódott folyton.

– Ne idegeskedjél! A biciklidnek semmi baja! Majd megmutatjuk miután rendbe jössz! – nyugtatgattam.

– De mi történt velem? Miért kötöztek le? Engedjete el! Szóljál a nővérkének, hogy engedjen el! Bogozd ki ezeket a köteleket! Te nem tudod kibogozni? Úgy-e te is nővérke vagy? – hangzottak a folyamatos kérdések, kérések.

– Igen, én is nővér vagyok. Vöröskeresztes nővér. – mondtam.

– De akkor ki az a két gyerek akiket idehoztál? Miért hoztad ide őket? – kérdezett tovább?

– Tudod, most vakáció van, és nincs akire hagynom őket, így el szoktak kísérni a kórházba, amikor jövök a betegekhez. – magyaráztam.

Szemlátomást megnyugodott, már nem volt hisztérikus, bará-

ti hangon tudtuk folytatni a beszélgetést. Kiderült, hogy az előbb azt is látta ahogyan anyósommal beszélgetek, és ez jó jel volt, hiszen érdekelte a külvilág és mindaz, ami körülötte történt.

– Ki volt az a néni, akivel az előbb beszélgettél? – hangzott a következő kérdése.

– Az édesanyám. Hozott egy kis édességet a gyerekeknek. Meg neked is.

– Honnan tudja, hogy én itt vagyok?

– Nem tudta, csak úgy jött. Be szokott ide járni, és szokott hozni ezt-azt a betegeknek. Meg szeretnél ismerkedni vele?

– Most nem, esetleg majd később.

Közben megfélelmezve az új szerepemről, simogatni kezdtem a fejét, mert szegénykém végig panaszkodott, hogy szörnyen fáj a feje.

– Te miért simogatsz engem és miért puszikálsz meg? A nővérek nem szokták megpuszítani a betegeket!

– Hát tudod, így hamarabb meggyógyulnak a betegek. Ha simogatják, megpuszítják, akkor hamarabb meggyógyulnak.

– Hogy hívnak téged?

– Erikának hívnak.

– Akkor te leszel az Erika védőangyal. Te leszel az én védőangyalom. Megkérlek, hogy vedd le a köteleket a kezeimről, mert nagyon zavarnak. Szorít, fájnak a karjaim, nem tudom mozgatni őket.

– Nem vehetem le.

– Miért kötözték meg?

– Azért, mert a tegnap éjjel, amikor behoztak, akkor el akartál menni innen. Meg akartál szökni. Amíg nem gyógyulsz meg, addig nem mehetsz el innen.

– De nekem nincsen semmi bajom!

– Lehet, hogy most úgy érzed, de hidd el, hogy gyenge vagy még, erősödnöd kell.

Piramishegy Aklosnál

– Ezért adják ezt a sok infúziót?
– Igen, meg kell erősödnöd.
– Hol van a biciklim? Biztos, hogy nem vitte el senki? Van még egy vizsgám, le kell tennem még egy vizsgát Verebélyi tanárnőnél. Kérlek, hívd fel a tanárnőt és mondd meg neki, hogy balesetem volt, de nemsokára jól leszek és megyek vizsgázni.

– Ne idegeskedj, beszélek a tanárnővel. Megérti, hogy baj van. Most pedig pihenjél. Aludd ki magad. Ebédkor visszajövök és megetetlek.

Elaludt. Nagyon gyenge volt, meg a vécére sem tudott kimeni, így hát egy kacsát hoztak neki, akarcsak az operáltaknak. Féltetek, hogy megszökik, mert folyton a balesetéről beszélt, hogy leesett a biciklijéről, hogy vizsgáznia kell, hogy várják Budapesten a kollégái. Reggel amikor felkelt, az orvosnő megkérdezte, hogy mi a neve. Azt felelte: - Tomori Pál.

Honnan szedte ezt a nevet? Budapesten egy Tomori Laszló nevű egyetemi tanár lakásában lakott, ott bérelt egy kis szobát,

hat éven keresztül, amíg az egyetemi tanulmányait végezte. Az orvosnő hiába mondta neki, hogy értse meg, hogy nem Tomori Pálnak hívják, hanem Nagy Balázsnak, csak nem lehetett őt meggyőzni. Nevetett rajta. Később a személyi igazolványa segítségével lehetett meggyőzni arról, hogy ő mégsem Tomri Pál.

Amikor bementem hozzá, mindig megettem. A húst természetesen nem fogyasztotta el, hiszen ő vegetáriánusnak képzelte magát. Ebéd után mindig ott kellett hagyjunk, hiszen még hosszú út állt előttünk és az otthoni teendők is vártak ránk.

Gabi mama felköltözött a tanyára, így a mindennapos főzés, mosogatás robotja alól mentesített. A gyerekek az állatok ellátásában segítettek, meg a másnapi kórházi program előkészítésében. Ilka szenzációs szervezőképességről, fejlett empátiáról, és egy tíz éves gyermeket meghazudtoló intelligenciáról tett tanubizonyoságot. Gergő ebben a helyzetben férfias és higgadt volt, megnyugodott amikor látta, hogy az édesapja életben van, látta hogy eszik, beszél, gondolkodni tud. Így hát bízott abban, hogy a memóriája is helyrejön majd.

Sokat gondolkodtam azon, hogy vajon a férjem mit kereshetett Szentsimonban, hiszen ez kitérő. Rendszerint nem ezen az útszakaszon szoktunk hazajönni Szeredából. Miért ment most arra? És egyáltalán mi történt vele? Az autót a csekefalvi fiatalember égő lámpákkal, felemelt motorháztetővel találta meg, apa meg ott feküdt az autó előtt. A beszámoló szerint, a fiatalember este fél tízkor ment a szentsimoni vasútállomásra, hogy hozza el a vonattal érkező testvérét. Az autónk már akkor meg volt állva az út szélén, de a sofőr nem látott senkit. Amikor jött visszafelé, akkor találta meg a férjemet összeesve az auto előtt. A rendőr megtalált egy csalánnal teli zsákot és valóban az út mellett másfél méter magasságú bozót meg csalán volt. Ezt szedhette, amikor történt valami furcsa dolog, amiről egyelőre senki semmit se tudott. A rendőrséget már nem igazán érdekelte a dolog,

látva, hogy nincsenek rajta zúzódások, hogy nem közúti baleset történt. Amikor megláttam a csalánt, akkor jutott eszembe, hogy egy alkalommal hazafelé beszélünk arról, hogy csalánt fogunk gyűjteni az állatainknak, mert ingyen orvosság és ezt a lehetőséget ki kell használni. Csakhogy miért kellett neki ezért kitérőt tennie? És miért kellett két órát késnie? Ez mai napig titok.

Másnap még nagyobb izgalommal indultunk útnak, reménykedve, hogy csoda fog történni és megismer bennünket. Pizsamát, élelmet, tisztálkodási eszközöket vittünk magunkkal. Közben új szobába költöztették és két szobatársa is volt. Hamar összebarátkozott a szobatársaival, érdeklődött, hogy miért kerültek be és folyton nyaggatta őket, hogy vegyenek neki buszjegyet meg persze borotvát is. Nem nyugodott bele, hogy szakállas, öregnek látta így magát. Próbáltam meggyőzni, hogy a szakáll nagyon jól áll neki, de hajthatatlan maradt. Továbbra is a budapesti teendőit ecsetelte, a szobájáról mesélt, meg a biciklijéről és arról, hogy segítenünk kéne neki abban, hogy innen minél hamarabb kijusson.

Továbbra is nővérke voltam, Erika a védőangyal, akit ezúttal már nem utasított el, sőt, azt is megkérdezte, hogy most is hoztam-e magammal a gyermekeimet?

- Az a szép kicsi szőke leányka itt van-e veled?
- Igen. Itt van, most is eljött. Akarsz-e beszélgetni vele?
- Igen. Hívd csak be!

Ilka megilletődve lépett be az édesapjához. Kíváncsi voltam, hogyan viszonyul majd hozzá. Sírni fog-e amiért nem ismeri meg, vagy menti a helyzetet. Nagy meglepetésemre felnőtteket meghazudtoló módon viszonyult a helyzethez, pedig nem volt időnk átbeszélni, hogy adott esetben mit tegyen, mondjon. Ilka odaült az ágy szélére és hagyta, hogy az édesapja kérdezgesse, vallassa, akár egy idegent. Csodálatos türelemmel, szeretettel válaszolt a kérdésekre. Sajnos a fejfájás szüntelenül kínozza, így én is odaültem melléje és ahogyan simogattam a fejét, megláttam négy égési

sebet a koponyáján! Szörnyen megrémültem. Mik ezek a sebek? Hogy nem vették eddig észre az orvosok? Miért nem vette észre a sürgősségi orvos? A kezei még mindig le voltak kötözve és panaszkodott, hogy nagyon fáj. Próbáltam lazítani a kötésen és ekkor még nagyobb meglepetésben volt részem. A két karján, a csuklók belső oldalán egy-egy gennyes égési sebet találtam. Azonnal szóltam az orvosnőnek. Persze nem értette a dolgot, sőt másnap engem vont felelősségre, hogy miért nem mondtam meg, hogy a férjemnek égési sebei vannak. Ezen nagyon felhúztam magamat, fojtogatott a sírás. A balesete után annyi orvos és ápoló látta, s mégis nekem kellett észrevennem a már gennyesedő sebeket. S még engem hibáztatnak! Éreztem, hogy most azonnal beszélnem kell Csaba testvérrel. Tudtam, hogy neki is éppen elég gondja lehet, de szükségét éreztem annak, hogy halljam a hangját. Noha nem voltam mernök, az azért mégis tiszta volt előttem, hogy a férjem elektromos sokkot kapott, sőt, mi több, valószínűleg villámcsapás érte, hiszen aznap amikor a baleset történt, egész nap esett és villámlott. Lehetséges, hogy az autó mentette meg, mert önindítója el volt romolva és azt javította, hogy tudjon hazaindulni. Azert volt a motorháztető felemelve. A villám bal oldalról érkezhett, a jelek alapján ezt feltételeztem. A fejen ment be és a karokon ment ki, amikor éppen az autót szerelte. Isteni szerencse, hogy nem érte a belső szerveit. Megkönnyebbültem, ahogy erre a felismerésre jutottam és rögtön hívtam Csaba testvért. Nagy meglepetésemre nem sajnálkozott, nem jajveszékelt, hanem nagyon szigorú hangon azt mondta:

– Ha baj van, nem rinyálunk!

Őszintén szólva nagyon meglepődtem a viszonyulásán, a hátrázott, szigorú atyai „fenyítésén”. Csak miután letettem a telefont, éreztem meg igazán az erejét ennek a mondatnak! Az életben nagyon sok próbatétel van, és ha rinyálunk, akkor nem lesz erőnk a lényegre koncentrálni, megoldani a feladatot!

Igen. Most már tudtam, ha a férjemet villámcsapás érte, akkor annak egyenes következménye a memóriazavar, de csak zavar, merthogy az univerzumban minden egyes információ tárolódik, semmi semvész el. Ezt ma már a kvantumfizikával foglalkozó kutatók is igazolják. Az összes információ, minden egyes gondolat, érzés, cselekedet rögzítve van, a Nagy Könyvben, az Akhasa Krónikában, az Éterben. Ezért írja a Bibliában azt, hogy Isten feltámasztja majd a halottakat. Igen, Istennél ott az összes információ. Rólam, rólad. Emlékszem, amikor konfirmáltam, az első kérdésre adott válaszban ott szerepelt, hogy Isten tudta nélkül még egy hajszál sem eshet le a fejemről. Akkor nagyon megragadott ez a gondolat, de nem igazán értettem. Most már értem.

Bizakodva mentem vissza a kórterembe és nagy meglepetésemre apa az édesanyjával beszélgetett, kellemes, vidám hangulatban. Nem ismerte meg, de legalább barátságos, elfogadó volt. Fel is tűnt neki, hogy milyen kedves hozzá mindenki. Aztán egyre csak a diákkori élményeit mesélte, azt a kevéske emlékfoszlányt, ami akkor éppen ott volt a kobakjában.

Imádkoztam Máriához is, hogy segítsen gondolatainak a rendezésében, hiszen egy anya aki látta gyermeke szenvedését, tudja igazán átérezni az én fájdalmamat is. A szobatársak jelenléte, viccelődéseik, a jelenlétünk meg a kötelektől való megszabadítása egészen jó hangulatot varázsolt a kis kórterembe. A gyönyörű sebeket kezdték kezelni. Az orvosnő folyamatosan tanította, próbálta megértetni velem, hogy azok az emlékek, amelyekre most emlékszik azok huszonöt évvel ezelőtt történtek, hogy családja van, hogy felesége van.

A negyedik naptól kezdődően családi fényképeket is vittünk be neki, meg az általa Székelyföldről írt könyveket. Amikor eléje tettem a négy kötetet, felnevetett:

- Ezeket mind én írtam? Ha,ha,ha! Én nem írtam könyveket!
- Nézd meg, hogy mit ír a könyvön. Mit ír ott felül?

- Sepsiszéki Nagy Balázs. De miért van itt a Sepsiszéki?
- Azért vetted fel ezt a nevet, mert Sepsiszéken születted. Nem emlékszel? Hol laktál tíz éves korodig?
- Nem tudom. Nem emlékszem. Sem az ovó nénimre, sem a tanító nénimre.
- Anyukádra és apukádra emlékszel?
- Nem, nem emlékszem. Kik az én szüleim? Hogy néz ki az apám?

Keservesen sírt, mint egy kisgyerek, ha elfelejti a leckéjét. Nem vigasztaltam, hagytam, hogy az érzelmei úgy jöjjenek, törjenek föl, ahogyan annak természetszerűen lennie kell.

- A múltkor voltak itt. Még a másik teremben voltál, amikor meglátogattak. Anyukád most is itt van.
- Az az öreg néni, aki itt volt es hozta a sütit?
- Igen. Behívjam?
- Hivjad, de hogy fog neki esni, hogy nem ismerem meg? Vajon megharagszik rám?
- Nem. Nem haragszik meg, hiszen tudja, hogy mi történt veled.

Behívtam anyósomat és ő köszöntötte:

- Szervusz drága!
 - Szervusz! Erika védőangyal azt mondta, hogy te vagy az én édesanyám.
 - Igen, én vagyok a te édesanyád.
 - De én nem ismerlek meg téged!
- Ismét sírt, zokogott.
- Nem baj, drága. Most nem ismeresz meg, de eltelik még egy kis idő és majd minden rendbe jön.
 - De úgy-e nem haragszol rám?
 - Dehogy! Nézd, hoztunk neked kecsketejet! Ez a kedvenc italod. Ilka a Zsuzsi kecskétől fejte.
 - De én nem szeretem a kecsketejet!

– Dehogyanis nem! Szagold csak meg! Igyál bátran belőle!

Megszagolta a tejet, majd nagyon óvatosan ivott belőle, pedig azelőtt öt nappal egy liter tejet is képes volt egyszerre felhörpinteni.

– Ez tényleg nem rossz.

– Hát persze hogy nem. Megerősít.

– Képzeld el, hogy a doktornő azt mondta, hogy Erika védőangyal az én feleségem, ez a két gyermek pedig az én kisfiam meg az én kislányom. Igaz ez?

– Igen, igaz.

– De nekem nincs feleségem. Nekem egy biciklim van, és azzal elestem. Hol van a biciklim? Hova tették a biciklimet? Te láttad a biciklimet?

– Nem, nem láttam. Most viszont egy autód van. Kint van az udvaron.

– Nekem autóm? Nekem soha nem volt, és nem is lesz autóm!

Ezzel hozzám fordult:

– Mutassátok meg! Nem hiszem el! Ti összevissza hazudoztok itt nekem! Ha te a feleségem vagy, akkor én most letesztellek! Ha a feleségem vagy, akkor mondd meg nekem, hogy hol van a testemen egy rejtett anyajegy?

Nevetnem kellett ezen a kérdésen. Amikor megismerkedtünk eldicsekedte, hogy két labujjkája között van egy nagy anyajegy, olyan helyen, ahol senki más nem látja. Azt mondta, ha majd egyszer netán baleset éri, akkor erről az anyajegyéről azonosíthatom. Természetesen akkor felháborodtam ezen a buta, gyerekes kijelentésén, de most megis eljött az ideje annak, hogy ez az eldugott helyen lévő anyajegy pozitív szerepet játszon az életünkben. Megfeszült arcizmokkal figyelte ahogyan lehúzó a jobb lábáról a zokniját, széthúzó a lábujjkáit és rámutatok az anyajegyére. Meglepettségében fölkiáltott:

– Te tényleg a feleségem vagy! Láttátok, fordult a szobatársai felé, tudja hogy hol van az anyajegyem! Te tényleg a feleségem

kell legyél, mert ilyet egy kurva nem tudhat! És jóízűen nevetett. Gondolkodtam, hogy vajon a kurva szón nevetett-e, vagy azon, hogy lám, neki felesége is van, holott nem emlékszik rá!

Mintha tudatalatt megkönnyebbült volna. Hoztam magamról egy fényképet, ő készítette rólam az Úz-folyó partján, a kedvenc helyünkön, egy fa alatt. Nagyon tetszett neki a kép, betette az általa írt kötetek egyikébe. Biztattam, hogy olvasson, főleg a Háromszékről írt kötetet, reménykedve abban, hogy a szülőföld majd segít neki emlékezni. Aznap korábban indultunk haza, mert még felmentünk Csíksomlyóra, a Szűzanyához, segítséget kérni a mielőbbi gyógyulásához. Miután kijöttünk a templomból, megszólalt a telefonom. Ismeretlen szám volt, így amikor felvettem, nagyon meglepődtem, mert Édesapám volt az. Három éve nem találkoztunk, mert megszakítottam a szüleimmel a kapcsolatot. Családi félreértés miatt szünetelt a kapcsolat, és íme a férjem balesete elhozta őket Csíkszeredába.

Találkozni szerettek volna velem, zöldséget, gyümölcsöt hoztak. Segíteni akartak, mert meghalloták, hogy baj van. Természetesen örültem a felbukkanásuknak és pár perc múlva találkoztunk is. Ekkor mondhattam ki sok-sok év után édesapámat megölelve, hogy: Szeretlek!

Milyen csodálatos érzés kimondani ezt a szót, még akkor is ha néha félreértés, megbántás, meg nem hallgatás terhel egy kapcsolatot. Krisztustól több mindent tanultam, amikor a kommunista világban lopva vallásórákra jartam. A legfontosabb ma számomra az, hogy tudjak megbocsátani, s hogy tudjam ellenségeimet szeretni. Nem egyszerű dolog. Naponta tudatosan dolgozni kell ezen, annak érdekében, hogy ezt így is érezze az ember, hogy fejlődjön általa. Mindennapos tréninget igényel.

Nemcsak édesapámék kerestek meg a bajban, hanem egyre-másra kaptuk a hívásokat, a barátok, rokonok részéről. Aggódtak, mert olyan hírek is terjedtek a Facebookon, hogy apa

már nincs közöttünk. Jól esett látni a sok érdeklődő, segítőkész barátot, ismerőst. Nagyon sokan mellénk álltak, úgy fizikailag, mint lélekben. A faluban Gerő barátunk szervezkedett, hogy miután a féréjm kikerül a kórházból, majd legyen aki lekaszalja a füvet. Nyáron a szénacsinalás húzós munka, főleg, ha nincs gépesítve a gazdaság. Néhány kedves falubeli is meglátogatta apát, de sajnos senkit sem ismert fel közülük. Béla barátunk helyettesítette apát a méhészkedésben. Mivel nagyon hidegek voltak, pergetés helyett enni kellett a méheket. Anyósom jól ért a méhészkedéshez, így szerencsénkre Bélával megoldották a problémát, de a gazdátlanul maradt méhecsaládok közül így sok elpusztult. Apa munkahelyi, céges és egyéb papírügyei mind az én feladatommá lettek. Ekkor tapasztaltam meg, hogy micsoda kolosszális munkát végzett nap mint nap, rinyálás nélkül. Ilyenkor jut eszébe az embernek hazasságkötéskor, a templomban, az Úr színe előtt ki-mondott esküje: jóban, rosszban veled.

A napok gyorsan teltek. Apa fizikailag erősödött, de a memóriája csak nem akart visszatérni. Közben az interneten különböző amnéziás esetekről olvastunk. Orvos barátaink szervezkedtek, hogy vigyük ki Magyarországra, mert ott van egy orvos, aki Indiában tanulta a villámcsapott emberek kezelését. Egyelőre azt vártuk, hogy hazavihessük, remélve, hogy az otthoni környezet majd rendbe hozza. Az már haladás volt, hogy elfogatta a tény, hogy családja van, hogy nemcsak egy bicikli várja, ha innen kimegy. Többször is elmeséltük neki a balesetet, megértette, hogy villámcsapás érte, de nem emlékezett. A kilencedik napon azzal várt, hogy emlekszik arra, hogy bal felől egy nagy és erős fényességet látott, ami olyan erős volt, hogy majdnem megvakította, utána meg perzselt disznónak a szagát érezte. Hát persze, a saját megégett hajának az illatát érezhette, hiszen négy pontban érte a koponyáját. Ez az aprócska emlék eloszlatta az összes gyanúját azzal kapcsolatosan, hogy ki is ő valójában és, hogy mi történt

vele. Az orvosnő elküldött bennünket az orr-fül-gégére vizsgálatra. Itt nem találtak semmilyen elváltozást, a szemeire viszont panaszkodott, többször is kihangsúlyozva, hogy nem lát úgy, mint korábban. A későbbi vizsgálatok során kiderült, hogy a bal szemfenéken égési seb látható. A szemorvos szerint csodával határos módon nem vakult meg! Most erős szemüvege van és normális életet él, de a számítógép nagyon fárasztja a szemeit. A törvényszéki doktornő viszonyulása enyhén szólva "vicces" volt. Meg sem vizsgálta apát. Amíg én meséltem az esetről ő végig bájcsevegett a telefonján, majd gyermekes naivsággal bediktálta, hogy a páciens az autó rázta meg. Érdekes módon a kezelőorvosa sem ismerte be, hogy villamcsapás érte a férjemet, az elbocsajtó cédulara egy regényhosszúságú diagnózist írt, a kicsi kutyától a macskáig minden hókuszpokuszt. Szerencsénkre az isteni gondviselésnek köszönhetően helyrejött, mert ha nyugdíjazni kellett volna, akkor az orvos által kiadott papír koldusbotra juttatta volna.

A kórházból való kibocsájtása előtt érezni lehetett, hogy apa nagy teher számukra, nem tudnak mit kezdeni vele. Brassóba is elküldték egy szupermodern maganklinikára, ahol megvizsgálták az agyát, de szerencsére nem volt semmilyen elváltozás rajta.

A barátok, ismerősök szerevezkedtek, imaláncokat szerveztek apa gyógyulásáért. Bármerre mentünk, mindenki hallott az esetről és önzetlenül segítettek az ügyintézésben. Az egyik autószervíz főnöke ingyen javította meg az autónkat, a könyvelőnk, apa volt osztálytarsa ingyen intézte a papírügyeket, mások anyagilag segítettek a nehéz napokban. Rendkívuli megtapasztalás volt ezt látni, érezni ahogyan emberek százai segítenek a bajban.

HAZATÉRÉS, MEGTÉRÉS

Balázs tizenegy napot töltött a kórhazban, s ezalatt egyetlen emléke jött vissza, az ahogyan a vakító fényesség perzselt bőr szagát idezte elő, és utána a film megszakadt.

Elfogadta, hogy családja van, hogy lovak, kecskék és szárnyasállatok várják valahol egy tanyán. Nem ellenkezett amikor beültettem az autóba, már nem akart Budapestre hazamenni. Néha furcsán, lopva figyelt, fel szeretne volna idézni a hozzám fűződő érzéseit, de nem sikerült.

– Nem emlékszem, hogy szerettelek. – mondta szomorúan.

Ez fájdalmasan hangzott. Húsz év együttlét után ugyan nem is csoda, hogy nem sikerült felidezni azokat az érzéseket, amelyek akkor születnek bennünk, amikor találkozunk azzal a személlyel, akit az Úr kijelölt számunkra társnak a nagy utazáshoz.

– Nem gond, majd fogsz emlekezni. Semmi sem vesz el, minden ott van a tudatalattidban, csak most az ajtó bezáródott, s egyelőre nem akar kinyílni. Türelmeseknek kell lennünk. – válaszoltam.

Tudtam, hogy új életet kapott, ha az Úr életben hagyta, akkor ez egy teljesen új életről szól. Ennek az új életnek én is a része vagyok, s a gyerekeim is. Összeszorult gyomorral vezettem fölfelé a sáros, gödrös úton és azon filozofáltam, hogy vajon milyen is lesz ez az új élet, főként ha nem kapja vissza az emlékeit. Lesz egy új apánk, akinek mi idegenek leszünk, nekünk pedig egy régi új ismerős lesz, akit minden egyes tanyasi munkafolyamatra meg kell tanítanunk. Titokban reméltem, hogy a rázós út eszébe juttatja a közös életünket, hogy felismeri a kedvenc helyünket, a fenyvesek által szegélyezett Úz-völgyét. Folyton fáj a feje, iszonyatosan szenvedett és ezt tetőzte a rázós út is.

– Ki volt az a hülye, aki ide felköltözött? Ilyen rossz utat én még nem láttam! – jegyezte meg pár kilométer megtétele után.

Csaba testvér szentbeszédet tart

Nevetnem kellett:

– Hogy ki volt az a hülye? Hát mi voltunk azok a hülyék.

Én már megszoktam ezt a rossz utat, sőt élveztem a ralizást.

– Nagyon fáj a fejem, nem bírom. Kérlek vezessél lassabban!

Mintha már jártam volna errefelé.

– Hát persze, hogy jártál errefelé. Két hete még egyedül autokáztál ezen a járhatatlan úton, csak most nem emlékszel.

Hihetetlen volt! Mintha egy hollywoodi film szereplői lettünk volna! Itt ült mellettem a férjem és mégis idegen volt! Azaz én voltam idegen neki! Vajon hogy fog reagálni a tanyánk láttán? Hogyan reagál, amikor majd meglátja Jucit, a kedvenc lovát? Visszajön-e egyáltalán valami? Megnyílik vajon az ajtó, bár résnyire?

A kis mesebeli házikó ahová beköltöztettem ideális millió volt ahhoz, hogy csendben, nyugalomban lehessen, erősödjön fizikailag és nagyokat aludjon. Anyósom összeszedte az összes gyermekkori családi fényképet és naponta négy-öt fotót az asztalára tettünk, hogy barátkozzon velük. Az orvosnő tízféle gyógyszert írt fel neki, persze tudtam, hogy nem ezek a dilibogyók fogják helyrehozni, hanem az égiek. Imaákoztunk. Nemcsak a házban étkezések előtt, hanem takarítás

közben, az istállóban, szénacsinalás közben is. Aggódo barátaink naponta hívtak telefonon, villámpostán érdeklődtek, biztattak. Imalán-cokat szerveztek itthon és Magyarországon is, olyan diplomokban, ahol nem is ismertek bennünket. Gyűjtést szerveztek, anyagilag segítettek, hogy legyen pénzünk benzinre, hiszen naponta le kellett járnom Csíkszeredába, Sepsiszentgyörgyre.

Fizikailag nagyon gyenge volt, alig tudott járni, étvágya sem volt, és az ötödik otthon töltött napon arra kezdett panaszkodni, hogy iszonyúan fáj a lábfeje, holott nem ütötte meg. Ráadásul vörös kiütések, hólyagok jelentek meg a fején. Megijedtünk. Mi lehet az oka? Csakis az orvosságok mellékhatása lehet. Előszedtük az összes gyógyszer használati utasítását és nagy megdöbbenésünkre iszonyatos mellékhatásokról olvastunk. Hihetetlen volt! Az egyik orvosság használati tájékoztatóján, amit depresszió ellen adtak, az állt, hogy mellékhatásként jelentkezhet a depresszió mélyülése és növeli az öngyilkosságra való hajlamot!!! Depresszió ellenes orvosság első mellékhatása, hogy melyítheti a depressziót!!! Azonnal abbahaggtuk a gyógyszerek adását. Gyógynövénykeverékekből nyugtató és étvágygerjesztő teát főztünk és egy heti kezelés után sikerült megszabadítanunk a kellemetlen fájdalomtól. A fejfájása azonban nem enyhült.

Harmadik hete fáj a feje, néha üvöltött a fájdalomtól. Szerencsére az agyvizsgálat eredményei nem mutattak semmilyen elváltozást, így reménykedtünk abban, hogy idővel javul a helyzete.

Mielőtt hazahoztam a kórházból, kérte, hogy vegyek neki egy Mária- szobrocskát. Csodálkoztam a kérésén, hiszen ő unitárius volt és az unitariusoknál nincs Mária-kultusz. Egész nap a kis szobrot fogta és imádkozott. Nem értettem, hogy miért ragaszkodik annyira a szobrocskához. Én is tisztelője vagyok Máriának, holott reformátusként nem részesültem ilyen jellegű neveltetésben. Harmadik éjszaka, miután hazajöttünk rendkívüli élménybeszámolót tartott. Még most is ráz a hideg, ha rá gondolok. Hajnalig mesélt. A kórházban a második éjjel megjelent előtte egy női arc és üzenetet adott át neki. Az

üzenetben többek között az állt, hogy új életet kapott és, hogy tudni fogja, mi lesz ezután a tennivalója.

Kérdés volt számomra, hogy az új élete a régi emlékekre alapozva indul-e majd, kell-e merítenie belőlük, vagy tiszta lappal kell indulnia. Milyen szerepet szánnak az égiek nekem, a feleségnek, és milyen szerepet kapnak a gyerekeink ebben az új élethelyzetben?

A harmadik hét végén telefonon értesítettek a barátaink, hogy este imaláncban kérik az apa gyógyulását. Azon az éjjelen nem aludtunk szinte semmit. Fénysebességgel jöttek vissza az emlékei. Előbb a Csiki utcai, gyermekkori élmények, a nagynéni Marosvásárhelyen és a nagyszülei. Másnap ragaszkodott ahhoz, hogy felhívjuk Kati nagynénijét Marosvásárhelyen, azt állította, hogy emlékszik a telefonszámára. Nagytatájával egyszer, amikor még csak hét éves volt, a kommunista világban egy koztelefonról hívták a nagynénit. Akkor egy megrendelő lapra ő írta fel a számot. Összeszorult torokkal tárcsáztuk a harminchét évvel ezelőtt használatban lévő számot. Kicsinegett, s egyszer csak valaki beleszólt a telefonba. A nagynénije volt.

– Na, látjátok, nincsen semmi baj a memóriammal! Emlékszem a harminchét évvel ezelőtt hívott számra! – örvendezett.

Hihetetlen volt! Az emberi agy csodálatos, kifürkészhetetlen, megismerhetetlen! Kutatók azt állítják, hogy az agyunk olyan, mint egy adóvevő készülék. Nem az információ tárolásában van szerepe, hanem az információk közvetítésében.

Akarhogy is van, ez a siker fellelkesített bennünket, hittünk abban, hogy lassacskán teljesen helyreállnak az emlékei.

Voltak azonban orvosok, akik azt mondták, hogy hónapokra, talán évekre lesz szüksége, hogy helyre jöjjön. Én egy percig sem hittem az orvosoknak, nem hallgattam rajuk, tudtam, hogy az imának nagyobb ereje van, mint bárminék. És ez hamarosan igazolódott. Kiderült, hogy több százan imádkoztak a férjemért, az imák pedig meghallgattak. Ekkor tapasztaltuk meg a családommal, hogy milyen ereje van a másokért elmondott imáknak!

A negyedik héten már emlékezett az eljegyzésünkre, az esküvőnkre, apró részleteken neveltünk, időutazáson vettünk részt, újra átélve a közös múltat. Egy reggel előszedtem a régi Trabantos fényképeket és mesélni kezdtem a kalandokról, amelyekben ennek a sokszor lerobbanó autónak köszönhetően részünk volt. Volt egy szerelőnk is, aki rendkívül vidám, vicces ember, apával egyidős szakí. Sokszor találkozunk vele, így hamar baráti kapcsolat alakult ki közöttünk. Már évek óta nem találkoztunk vele, de ezen a délelőttön, mintha egy fényképről elevenedett volna meg, megjelent az udvarunkon. Egy nappal korábban érkezett haza Németországból és a fásasztó út utáni ébredéskor egy hang azt mondta neki, hogy látogassa meg Balázst. Hugó úgy indult el hozzánk, hogy fogalma sem volt arról, milyen állapotban találja majd a rég nem látott barátját. Kissé bizonytalanul lépett be a szobába, mert tartott attól, hogy rá is idegenként fog tekinteni. Balázs, mikor meglátta, felkiáltott és a nyakába ugrott. Úgy sírtak, mint két kisgyermek. Eddig csak filmekben láttam ehhez hasonló jelenetet. "Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van..." énekeltük az ifjúsági találkozók alkalmával, igaz, akkor még túl fiatalok és tapasztalatlanok voltunk, nem értettük, hogy mit is jelent ez az éneksor valójában.

Augusztus közepére már fizikailag is sokat erősödött. Egyedül is elengedtük, hogy sétáljon a kertünkben, ismerkedjen a birtokával. A hatodik hét végére körülbelül nyolcvan százalékban kapta vissza az emlékeit. Próbált bekapcsolódni a kerti munkába, gereblyét vett a kezébe és igyekezett segíteni a szénamunkákban. Tudta, hogy ha majd megkezdődik szeptemberben az iskola, szükség lesz a segítségére, hiszen Gergő fiunkat iskolába kellett járatnunk Bánkfalvába, neki pedig munkahelye volt, ahová visszavárták.

Nagyon erős akaratú volt, hitte, hogy egy hónap múlva az autóba is beülhet majd, noha még mindig idegen volt számára a gondolat, hogy vezessen. A balesete után a jogosítványát sehol sem találtuk, arra gondoltunk, hogy elveszíthette vagy valaki ellopta. Az autót többször átkutattuk, de nem találtuk meg. Szeptember elején egy kollégája mellé

beült az autóba és próbált megbarátkozni a kormánykerékkel meg a gázpedállal. A kesztyűtartóban keresgélve megtalálta a jogosítványát! Ezt végképp nem értettük, mert négyen is átkutattuk az egész autót, de mi nem találtuk meg, ő pedig első alkalommal rábukkant, így nem kellett újat csináltassunk. Kezdetben az udvaron meg a hegyi utakon vezetett és csodálatos módon ment a dolog!

A balesetének a részleteire nem emlékezett, de a vezetést nem felejtette el! Szerencsére a munkájával kapcsolatos emlékei is visszajöttek, a kollégáival való kapcsolata, a feladatai. Szeptember közepén megkezdtem az iskolában a tanítást, ő pedig októbertől elindult egyedül, úgy mint régen, az autójával lefelé a civilizált világba, pénzt keresni, hogy fenntartsa a családját.

Tudtuk, hogy ez a történet már nem a régi, hogy nemsokára új feladatokat kapunk odafentről, olyasmit ami által az átalakuló világunk termékeny alkotói lehetünk.

Egy augusztusi napon, reggel ébredés után megszólított és azt mondta:– Tudom, hogy mi a feladatunk. Építenünk kell egy kápolnát a kertünkbe.

– Nem hiszem el, hogy megint te mondtad ki hamarabb! – kiáltottam fel. Húsz éve vagyunk együtt és mindig ez van! Ugyanarra gondolunk, de te mindig hamarabb kimondod!

Ébredés előtt álmomban láttam ahogyan építjük a kápolnát a kertünk végében, közel a hegytetőhöz. A kertünkben több ezer fehér ruhába öltözött ember állt, az ég felé emelték tekintetüket és karjaikat. A levegőben sűrített szeretet-energia lebegett.

– Fából építjük és Máriának fogjuk ajánlani. – mondta határozottan.

És a vízöntőkre jellemző lelkes gesztikulálással tervezte a kápolnát, úgy ahogyan korábban tervezte a székelyföldi kutatásait, vagy a kis parasztházunk átalakítását.

– Ez a kápolna ökumenikus lesz, ide mindenkit befogadunk aki Istent keresi, mert EGY AZ ISTEN!

